

henvise til, hvad den ærede sidste Læser bemærkede, at der inde i det andet Thing ligger en Række Reformlove, som ville medføre store Udgifter. Det er netop ogsaa det, jeg kom til at tænke paa ved at se det foreliggende Lovforslag, at det jo dog er mærkeligt, at der bliver indbragt en Række Lønningslove, en Hærløvs og en Skolelov, men ingen af dem have vi faaet herover; ja, vi ane ikke, hvorledes det staar til med dem. Det Ovneste, vi have faaet, er Forslag om at reducere Statens Indtægter! Nu vil jeg dog spørge, om der er nogen Fornuft i den Finantspolitik, at man uden videre siger: De og de Indtægter kaste vi bort, der kommer Udgifter, om hvis Størrelse vi paa Forhaand intet Begreb have, vi vide ikke, om de blive nogle Millioner eller mange Millioner, eller hvor store de blive; nu reducere vi foresløbige vore Indtægter, og saa kunne vi bagefter se, hvorledes det har sig med vore Udgifter. Naar det foreliggende Forslag kan betragtes som et Spørgsmaal, der er stillet til dette Thing, saa vil jeg sige, at dette Spørgsmaal er ikke ledsaget af de Oplysninger, hvoraf det burde være ledsaget, thi for at kunne besvare det maatte vi have at vide: Hvorledes stiller Spørgsmaalet sig med Hensyn til de Reformlove, der foreligge, hvilke Udgifter kunne de ventes at medføre, og hvorledes vil altsaa derefter vor finantsielle Status blive? Jeg veed nu ikke, om det andet Thing selv er i Besiddelse af saadanne Oplysninger, om Behandlingen af disse Lovforslag er saa vidt fremfrede, at det kan danne sig en Oversigt over den finantsielle Status, som derefter vil fremkomme, og derpaa med en rolig Samvittighed oversende os dette Lovforslag og sige: Vi ere fuldt overbeviste om, at Udgifterne ikke ville overstride et saadant Beløb, at vi jo nok have Raad til at bære dem. Men saa meget er i alt Fald vist, at disse Oplysninger ikke foreligge for dette Thing, vi kunne altsaa ikke sige, at vi ikke have Brug for de Indtægter, saalænge vi ikke vide Noget om, hvor store de paagældende Udgifter ville blive. Jeg erkjender derfor ogsaa ganske det Rigtige i denne Sætning af den høitæredede Conseilspresident, at vi ikke skulle give Slip paa en eneste af vore Statsindtægter, saalænge vi ikke vide, hvorledes de Udgifter ville stille sig, som de foreslaede Reforme kunne medføre. Naar man nu henviser til det store Overflud, vi have i Statskassen, og i Genhold dertil vil sige: Ja, vi have et saa stort Overflud, at det gaar ud over alle rimelige Grændser, og disse 800,000

Kr. kunne ikke gjøre nogen Forstjæl, saa vil jeg dertil for det Første sige, at under rolige og fredelige Tider som disse bør Staten have et Overflud, som den kan lægge tilside til, naar trange Tider komme, thi saa er det uheldigt, naar den skal ty til Borgernes Sommer, og der Intet findes i dem; da ville Borgerne være glade ved, at Staten har samlet en Fond, den kan ty til, naar onde Tider komme. Denne Fond ligger jo desuden ikke som en død Kapital, det er jo en Kapital, som Borgerne nyde Rente af, idet denne Kapitals Renter ville bidrage til at formindste Statsudgifterne. Tænk, om man fra gammel Tid havde opsamlet en saadan Fond, at Staten kunde leve som Rentier, det vilde uregtelig være behageligt, thi saa behøvede vi ikke at betale Stat! Jeg er derfor ganske enig i den Betragtning, at vi slet ikke skulle være saa bange for at faae et for stort Overflud, det kan altid være heldigt at have Noget at ty til. Jeg erkjender naturligvis, at der kan være en Grændse, som man ikke maa gaa ud over, at der kan være et fornuftigt Hensyn at tage til Nutiden og de Skatteyndende lige overfor det store Overflud, som Staten er i Besiddelse af, men saa kommer det andet Spørgsmaal, hvorledes dette Overflud er kommet tilveie. Det kan tilveiebringes paa 2 Maader, enten derved, at Indtægterne ere usforholdsmæssig store, eller derved, at Udgifterne ere usforholdsmæssig smaa. Jeg skal nu paa Forhaand ikke negte, at det forekommer mig at være et Bevis paa, at det ikke gaar til her i Landet, som det bør, naar vi ere i den Situation kun at tænke paa, hvorledes vi skulle blive af med de overfløbige Indtægter, vi have. Jeg kan nu ikke tænke mig, ligeoverfor de store Fordringer, som Samfundet i alle Retninger stiller til Staten, naar den skal virke for en Masse Kulturformaal i alle Retninger, som det er Statens Opgave som Kulturstat at virke til, og den ikke har Andet end sine gamle Indtægter, at disse da virkelig skulle være saa usforholdsmæssig store, at Staten slet ikke vidste, hvor den skulle gjøre af dem. Lad være, at disse Indtægter stige, det er i sin Orden, det er jo Tilfældet med Løbsindtægterne; men saa skulle jeg ogsaa mene, at Udgifterne paa den anden Side maa stige i tilsvarende Forhold, og at det Høieste, man kunde haabe at opnaa, var Balance. Naar det nu viser sig, at der i Virkeligheden ikke er noget Forhold mellem Indtægter og Udgifter, hvorledes fremkommer da det? Det fremkommer derved, at vi bestjære og bestlippe Udgifterne i et